

NICOLA SANDERS

PARANOYAK

NOX*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 10
ROMAN: 10

PARANOYAK / NICOLA SANDERS

Orjinal adı: Don't Let Her Stay

© Nicola Sanders, 2023

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu
Çeviren: Ece Çavuşlu
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son okuma: Emre Aygün
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Ebru Aydın

Nox Yayınları: Mart 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-98091-9-9

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
[f](#) Noxyayinlari [i](#) noxyayinlari [t](#) noxyayinlari
[d](#) noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 77699
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06



NICOLA SANDERS

PARANOYAK

Çeviren: Ece Çavuşlu

NOX*

GİRİŞ

“Sakın uyanma. Lütfen uyanma.”

Dört aylık bebeğime uyuması –ya da uyumaya devam etmesi- için yalvarmak daha önce hiç işe yaramamıştı. Tanrı biliyor ya, çok denemiştim. Bu sefer neden farklı olacağını düşündüm, hiç bilmiyordum.

Ancak elimden gelen tek şey yalvarmaktı.

Onu göğsüme öyle sıkı bastırılmışım ki canını yakıyor muyum diye sürekli kontrol etmem gerekiyordu. Ama kıpırdandığını hissedebiliyordum, bu da uyanmak üzere olduğunun şaşmaz bir işaretiydi. Uyanırsa ağlayacaktı çünkü hep öyle yapardı.

Ve ağlarsa ölürdük.

İkimizi de buradan canlı çıkarabilmek için elimden geleni yapıyordum. Çok yaklaştım. Ön kapıya varmışım. Kapıyı açıp olabildiğince sessiz ve hızlı adımlarla dışarı çıktım.

Dışarısı karanlıktı. O kadar sessizdi ki ayaklarımın altında çatırdayan çakıl taşları bile beni ele veriyordu. Ama şimdi yaşayamazdım. Sadece birkaç saniyemiz vardı. Range Rover’a koşup arka tekerin yanına çömeldim, parmaklarım orada tuttuğum yedek anahtarı arandı. Düğmeye bastığımda araba trompet sesini andıran bir biiplemeyle öttü. Kalbim deli gibi atarken durup etrafa kulak kabarttım. Hiçbir şey olmadı. Kapıyı açmamla iç ışık yanınca kapamak için hemen uzandım. El yordamıyla Evie’yi bebek koltuğuna oturttum. Gözleri oyuncağın gibi bebeklerinki gibi şak diye açıldı.

Sonra ağızı açıldı. Ardına kadar.

“Lütfen ağlama, Evie. Lütfen, bebeğim, lütfen ağlama.” Nefesimi tuttum.

Evie esnedi.

Kapıyı yavaşça kapadım ama o kadar çok titriyordum ki anahtar elimden kaydı. Yere düşürdüm ve karanlıkta anahtarı aranmaya başladım.

Lütfen ağlama. Lütfen ağlama. Parmaklarımın altında plastik kareyi hissettim.

Tanrı’ya şükür. Bulmuştum. Tam ayağa kalmıştım ki üst kattaki pencerelerin birinden gelen ışık arabayı aydınlattı.

Kendime engel olamadım. Benim için çok kıymetli bir saniyeye mal olacağını bile bile arkamı dönüp eve baktım. Bebek odasından geliyordu. Evde yanan tek ışık oydu.

Kız pencerede belirip iki avucunu da cama dayadığında elim ağzıma gitti, arkasından kara dumanlar yükseliyordu.

Göz göze geldik.

Arkamı döndüm, kendimi arabaya kilitledim ve sürdüm.

BİRİNCİ BÖLÜM

Üç hafta önce

Oscar tembelce havladığı sırada bir panelvanın çakıllı yola girdiğini duydum. Gösteriş olsun diye havlıyordu. Davetsiz misafirin içeri girmesine izin vereceğini, kuyruk sallayıp patilerini hırsızın göğsüne dayayacağını ikimiz de biliyorduk. O herkesi ve her şeyi, hatta komşunun kedisini bile seven yaşlı, karamel rengi bir Labradordu.

Bebek karyolasından uzaklaşıp pencereye gittim. Postacı gelmişti. Basamakları tırmanıp ön kapıya ilerledi ve birkaç saniye sonra kapıdaki posta kapağının sesini duydum. Bahçe kapısında bir posta kutusu vardı ama evde tek başımayken –ki çoğu gün öyleydim– o kapıyı açık tutmayı severdim. Herhangi birinin interkomdan aramadan doğrudan eve gelebileceğini bilmek kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Richard aynı fikirde değildi. Bunun güvenli olmadığını söylüyordu ki bu da kaçınılmaz olarak ona göz devirmeme neden oluyordu. Burası sevimli ama fazla sakın bir köydü ve bu muhteşem kır evi kale gibiydi. İlk taşındığımızda Richard, Evie'yle benim evde bir başımıza kalmamız konusunda o kadar endişeliydi ki her pencereye kilit taktırmıştı.

Karyolasında kolunu bacağını denizyıldızı gibi açmış uyuyan Evie'ye baktım ve battaniyeyi çekip yumuşak pembe yanağını örtüm. Kıpırdamadı bile. Bir yıl önce biri bana

postanın gelişinin *bütün gün* başıma gelen en heyecan verici şey olduğunu söylese güler geçerdim. Ama şimdi merdivenden hızla inerken, Richard'a gelen mektuplar ve faturalar arasında benim için de bir şey olabileceği beklentisiyle hafiften heyecanlanmışım. Belki bir dergi? *Homes&Gardens*'in son sayısı? Bu da bir yıl önce güleceğim bir başka şeydi işte. Artık gülmüyordum. Bebek odasındaki sallanan sandalyede son moda banyolara, kış bahçelerine –mutfağı yeniledikten sonra bunu da yapardık belki de– göz gezdirerek bütün bir saatimi, hatta hızımı alamazsan iki saatimi geçirebilirdim. Gerçi daha mutfağı yenileme konusunda hiçbir şey yapmamıştım. Kesdiğim resimlerin köşeleri ofis olarak kullandığım boş odada projem için hazırladığım manyetik panoda dura dura kıvrılmıştı. Richard'ın alt katta büyük bir meşe masası, arka duvarın tamamını kaplayan rafları ve verandaya açılan Fransız kapılarıyla kendi çalışma odası vardı. Orayı nadiren kullanırdı. Eve iş getirmekten hoşlanmıyordu.

Benim ofisim sadece bir masa ve özel belgelerimi sakladığım bir dosya dolabıyla daha mütevazı bir odaydı. Güzel bir duvar kâğıdıyla dekore etmiş ve Richard çekicin hangi ucuyla çivi çakacağını bilemediğinden bahçivanımız Simon'a büyük manyetik panoyu duvara asmasını söylemişim.

O zamanlar bu ev için büyük planlarım vardı. Hamileydim, mide bulantısı safhasını geçmişim ve içimde dolaşan kimbilir hangi hormonlar sağ olsun delicesine mutluydum. Aptallık bu ya, hâlâ her şeyi yapacak enerjim olacağına ve bebeğim olmasının çantada keklik olacağına inanıyordum ama benim güzel bebeğim uyumuyordu. Yani, uyuyordu tabii. Geceleri yaklaşık elli milyon kez şekerleme yapıyor ve aralarda uyanıp beslenene kadar ağlıyordu. Son günlerde acımasız gerçeğim, bazı sabahlar saçımı dahi yıkayamayacak kadar yorgun oluşumdu.

Yanımda Oscar’la postayı almak için eğildim ve yığına göz atarken iç çektim. Sanırım zaman geçirmek için başka bir şey bulmam gerekiyordu çünkü bugün bana posta yoktu.

Büyükliklerine göre sıralanmış –*Inverstors Chronicle* en altta, faturalar ve diğer küçük kalemler en üstte– posta yığını konsolun üzerine koydum. Amsterdam’dan gelen ve Richard’ın üç hafta sonra katılacağı konferansla ilgili olduğunu tahmin ettiğim büyük bir mektup vardı. Onu yığının en altına soktum. Bir mektup yere düştü. Eğilip aldım ve elimde evirip çevirdim. Bu da diğerleri gibi Richard’a gelmişti ama zarfın üzeri elle yazılmıştı ve el yazısından bir kadından geldiği anlaşılıyordu. Arkasını çevirdim ama ne iade adresi ne de kimden gelmiş olabileceğine dair bir işaret vardı. Isabella’dan, Richard’ın eski nişanlısı olan güzel Isabella’dan geldiğini düşündüm hemen. İletişimi kesmediklerini biliyordum ama neden ona el yazısıyla bir mektup göndermiş olabileceği muammaydı. Belki de bir etkinliğe davetiyeydi. Özel bir davetiye. Özel bir etkinliğe. Sadece onun için. Artı bir olmadan, lütfen.

Birdenbire meraktan çatlayacak gibi oldum. Zarfı parmaklarımın arasında çevirdim. Açmak için şu eski buhar numarasını kullanmayı düşündüm ama artık işe yaramıyor olabilirdi.

Bir soğuk hava dalgası beni irkiltti.

“Selam Bayan A.”

“Roxanne!” Zarfı göğsüme bastırarak güldüm. “Ödümü kopardın. Saat o kadar oldu mu ya?”

Bisikletini dış duvara yasladı ve içeri girip kapıyı kapadı.

“Sizi korkuttuğum için üzgünüm,” dedi montunun kapüşonunu geriye atarak. “Zili çalmalıydım. Yukarıda Evie’yle olursunuz sanmıştım.”

Elimi sallayıp geçiştirdim. “Evie mışıl mışıl uyuyor. En azından on beş dakikadır uyanmadı. Sanırım bu bir rekor. Ben de postalara bakıyordum.”

“Peki, o zaman ben başlayayım, Bayan A.”

Roxanne’e elli kere bana Joanne demesini söylemişim ama asla demiyordu. Yirmi beş, belki yirmi sekiz yaşında olmasına, yani ondan sadece beş yaş falan büyük olmama rağmen her zaman Bayan A’yıydım.

Şemsiyeleri, yağmurlukları ve yağmur çizmelerimizi tuttuğumuz vestiyere montunu astı. Doğruca kiler-artı-malzeme-odasından temizlik ürünleri arabasını almak için büyük mutfağa açılan çift kapıdan geçti. Ben de hemen arkasındaydım.

“Başlamadan önce çay ister misin?” Bunu her seferinde soruyordum ve çoğunlukla hayır diyordu. Hafıza sorunlarım olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ya da ağır işittiğimi.

“Hayır, teşekkürler,” dedi. “Ben işe koyulayım.”

O daha uzaklaşmaya fırsat bulamadan, “Bisiklet almayı düşünüyorum,” dedim pat diye. Bu doğru değildi. Bisikletle ne yapacaktım ki? Beşiği arkaya mı koyacaktım? Ama birileriyle konuşmak için ölüyordum. Günlerdir kimseyle konuşmamışım gibi geliyordu, gerçi bu tam olarak doğru değildi. Simon’la konuşuyordum ama hâlâ kış mevsiminde olduğumuzdan burada çok zaman geçirmiyordu. Haftada bir iki kez geliyordu, o da çoğunlukla bahçeyi düzenlemek ve bahara hazırlamak için. Elbette her akşam Richard’la da konuşuyordum ama uzun saatler çalışıyordu ve son zamanlarda akşam yemeğine bile zor yetişiyordu. Butik bir yatırım bankasının sahibiydi ve ortağıyla birlikte yeni bir ürün, yeni bir finans portföyü şeyi üzerinde çalışıyorlardı. Bana açıklamaya çalışsa da tek kelimesini bile anlamamıştım. Suçu hamilelik kafasına atmıştım.

“Sence ne almalıyım?” diye sordum Roxanne’e.

Omuz silkti. “Chertsey’de bir bisiklet dükkânı var. Onlara sorabilirsiniz.”

Başımla onayladım. “Evet. İyi fikir.” Evie’ye kulak kabarttım ve her şeyin sütlüman olduğuna kanaat getirince çaydanlığı alıp Roxanne’e doğru kaldırdım. “Emin misin?”

“Eminim,” dedi.

“Peki!” Kupama bir nane çayı poşeti attım ve tezgâha yaslandım. Temizlik malzemelerini toplarlarken onu izledim. Söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım ama beynim patates püresine dönmüştü.

Bazen şehirden kilometrelerce uzakta kocaman bir eve taşınırken aklımızdan ne geçiyordu diye merak ediyordum. Bu güzel evde yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumun farkındaydım. Altı yatak odası, beş banyosu, salonu ve oturma odası, bak bak bitmez manzarası, Richard’ın en değerli şaraplarını tuttuğu ve ev sineması gibi bir şeye çevirmekle tehdit ettiği bodrumu, Londra’daki eski evimden daha büyük olan devasa mutfak ve kileri vardı. Tek istediğim mutfakta kucağımda Evie’yle oturmak, çay içip Roxanne’le sohbet etmektir. Bazı günler sadece konuşacak biri olsun diye kendimi kucağımda Evie’yle evin içinde onu takip ederken buluyordum.

Roxanne kulaklıklarını taktı ve telefonunun ekranına dokundu. İç çekişimi bastırdım. Mesajı almıştım. “O zaman ben seni rahat bırakayım,” dedim beni duyamıyor olsa da. Çay poşetinin üzerine kaynar suyu döktüm ve kupamla beraber antreye döndüm.

İKİNCİ BÖLÜM

Richard’la ben, Evie’ye hamile kaldığımdan beni bu evde yaşıyorduk. Bizim ömürlük yuvamız. O zamana kadar Richard’ın parasına bel bağlama konusundaki isteksizliğimin üstesinden gelmiştim, en azından ev alma konusunda. Arayışımızın başlarında beni ne zaman bir evi görmeye götürse fiyatı karşısında irkilirdim. Aklındaki türden bir ipoteği üstlenecek kadar gelirim yoktu. Ki o ilk gezdiğimiz evler sonunda satın aldığımız ev kadar büyük bile değildi.

“Para meselesini kafana takma, Joanne. Hadi bizim için doğru evi bulalım. Benim sana hediyem olsun,” der ve başımın üstünü öperdi.

Bu evi ilk gezdiğimiz zamanı hâlâ hatırlıyordum. Gözlerime inanamamıştım. Richard da resmen bayılmıştı. Burası gerçekten bizim olabilir miydi? Her odaya, her kornişe, her pencereye şaşkın şakin bakarken burada yaşayacağımız hayatı gözümün önüne getirmeye çalışmıştım. Vereceğimiz partilerden bahsetmiş, peyzajlı bahçelere hayran kalmış, çocuklarımızı –ve Labradorumuzu– çimenlerde oynarken hayal etmiştik. Gül bahçesine bakan üst kattaki odanın bebek odası için ne kadar mükemmel olduğu konusunda hemen hemfikir olmuştuk.

Mutfak biraz demodeydi ve heyecanla Richard'a mutfakçı yenileyebileceğimi söylemiştim. Bu benim kişisel projem olabilir, demiştim.

Ama işler umduğum gibi gitmiyordu. Tezgâhlar ve dolap kaplamaları hakkında birkaç basit kararı bile veremiyordum, eskiden emlakçılık yaptığımdan bu konulardan anladığımı sanırdınız. Bir sürü mutfak görmüştüm ve hangi yerleşim iş görür, ne satar, ne iyi görünür biliyordum.

Ya da eskiden bilirdim. Bugünlerde kendimi Roxanne'e, "Bu iyi bir fırın mı sence?" gibi sorular sorarken buluyordum. Ya da "Bugünlerde güzel mutfak tarzı ne? Cilalı beton mu? Minimaliste ne dersin? Ya da dur, buna ne dersin? Parlak beyaz. Parlak beyaz sever misin?" O da bana bakar, kaşlarını hafifçe kaldırır ve "Bilmiyorum, Bayan A. Size kalmış," derdi.

Tabii ki bu konuşmalar, kulaklıklarını getirmeye başlamadan önceydi.

Richard'la, Chelmsford'da çalıştığım emlak bürosuna Isabella'yla beraber geldiğinde tanışmıştım. Birkaç yıl önce o zamanki erkek arkadaşım Marc'a bir bilgisayar donanımı geliştirme şirketini yönetme fırsatı verildiğinde beraber oraya taşınmıştık. Marc'la ayrılmamızın ardından o Londra'ya dönmüştü, bense çoğunlukla ataletten oralarda kalmıştım.

Richard ile Isabella kataloğumuzda bulunan bir George dönemi eviyle ilgileniyordu. Benim gösterdiğim evlerden biri değildi. İş arkadaşım Anthony'ye verilmişti –ona biraz tutulmuştum ama bu başka bir hikâyeydi– ve Anthony o gün büroda olmadığından evi onlara benim gösterebileceğimi söylemiştim.

Kendine ait bir gölü de bulunan iki dönümlük arazi üzerine inşa edilmiş olan ev, orantılı odaları, büyük şömineleri ve

yüksek tavanlarıyla muhteşemdi. O evin onların ömürlük yuvası olması gerekiyordu. Richard ve Isabella'nın.

Isabella'yı çok iyi hatırlıyordum. Kırklarında, güzel ve uzun boyluydu, muhteşem yüzünü çevreleyen kıvrıkcık saçları vardı. Hoş bir gülümsemesi. Birkaç gün geçtikten sonra bir gün Richard aramıştı. Eve bir kez daha bakmak istiyordu. Bir ziyaret ayarlamıştık ama o gün Isabella geç kaldığından Richard'la her şeyin tekrar üzerinden geçmiştik. Bodrumu görmek istemişti. Bodrumları ya da karanlık yerleri sevmezdim ki bu da benim mesleğimde sorun yaratabilirdi. Ama nihayetinde bu benim işimdi, bu yüzden omuzlarımı dikleştirmiş ve olur demiştim. Aşağı indiğimizde aniden esen bir rüzgâr kapıyı çarpıp kapamıştı. Richard açmak için geri çıksa da kapı sıkışmıştı. Titremeye başlamıştım. Bacaklarım pelteye dönmüştü.

“İyi misin, Joanne?”

“Evet,” diye yalan söylemiş ve destek almak için elimi nemli duvara dayamıştım.

“Endişelenme. Göz açıp kapayınca kadar buradan çıkacağız.” Cep telefonunu çıkarmıştı ama tabii ki aşağıda telefon çekmiyordu.

Nefesim hızlanmıştı.

“Hiç endişelenme, Joanne. Tamam mı? Şuradaki pencereyi görüyor musun? O pencereden çıkacağım ve evin etrafından dolaşıp kapıyı açacağım.”

“O pencere mi?” diye fısıldamıştım. Pencere bile değil, sadece bir aralıktı aslında. Birkaç eksik tuğla. *Oradan* geçemeyeceği kesindi.

“Bana güven. Her şey yoluna girecek.”

“Tamam,” diye fısıldamıştım zar zor.

Ceketini çıkarmış ve dikkatle katlayarak boş bir sandığın üstüne koymuştu. Kollarını sıvamış, kravatını gevşetmiş ve parmaklarını saçından geçirmişti. Panik atağın eşiğinde olmama

rağmen onu hafifçe yamulmuş kalın çerçeveli gözlüğü, koyu renk yumuşak saçları ve yamulmuş kravatıyla görmek beni gülümsetmişti. Clark Kent'e benziyordu. Ya da ellisine gelmesine izin verseler Clark Kent'in olacağı hâle.

Üç boş sandık daha getirip –Tanrı'ya şükür onlar vardı– bir nevi merdiven oluşturacak şekilde ayarlamıştı. “Elimi omzuna koyabilir miyim? Dengemi sağlamak için?” diye sormuştu.

“Evet, pardon.” Yanına gitmişim ama dik durabilmek için bir elimi duvara yaslamak zorunda kalmışım. O bir şekilde kalsalara tırmanırken gözümün önünde siyah noktalar dans ediyordu.

Boşluktan kıvrılıp geçmeye çalışması çok garip görünüyordu. O kadar korkmamış olsaydım komik bulabilirdim. Ama onun yerine ya oraya sıkışıp kalırsa diye endişelenip duruyordum. Ya orada ölürse? O küçücük pencere boşluğunda sıkışır mı? Sonra bacakları gözden kaybolmuş, bu da yeni bir panik dalgası getirmişti.

“Beni burada bırakıp kaçmayacaksın, değil mi?” diye bağırmıştım gergince.

Başını tekrar içeri uzatmıştı. “Hayatta yapmam,” demişti nefeslenmeye çalışarak. “Hemen döneceğim.”

Ardından gitmişti.

Yere çöküp başımı dizlerimin arasını almıştım. Geri dönmezse ne yapacağımı düşünürken yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark etmişim. Hem de hiçbir şey. Orada tek başıma ölecektim. Bodrumda çürüyen bir iskelet.

Sonra kapı ardına kadar açılmış, Richard merdivenden koşarak inmiş ve yerden kalkmama yardım etmişti.

Dışarı çıktığımızda, “Kendimi çok aptal hissediyorum,” demiştim.

“Hiç de değil. Bodrumun kendi kendine kilitleneceğini bilemezdin.”